

אור השבת

הדלקת נרות - 17:21

מוצאי שבת - 18:20

* עפ"י זמני ת"א

עלון "אור השבת" מופץ ב-3,000 עותקים ביישובים: חולון, בת-ים, רחובות, ק.עקרון, מזכרת בתיה, נס ציונה, כפר בילו.

"והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע"

"וביום השביעי יהיה"

לכם קודשי

שלושה מעידים
זה על זה:
ישראל והשבת
והקב"ה.
ישראל והקב"ה
מעידים על השבת-
שהוא יום מנוחה.
ישראל והשבת מעידים
על הקב"ה-
שהוא יחיד בעולמו,
הקב"ה והשבת
מעידים על ישראל-
שהם גוי אחד בארץ.

~ חז"ל ~

פרשת ויקהל פותחת בפסוק: **"ויקהל משה את כל עדת בני ישראל"** - פתיחה מיוחדת שלא מיצאנו כמותה בשאר הפרשיות בתורה. **לשם מה היה צורך לכנס את כל העם? בכינוס זה מכריז משה בפעם הראשונה על מגבית כללית לצרכי הכלל, וכיוון שכל אחד נדרש להתנדב כאן להקמת מוסד ציבורי, הייתה נחוצה נוכחות מלאה של "כל עדת בני ישראל" כי ערכו של המושב כמרכז רוחני ראשון בישראל היה מותנה בשיתוף מלא של כל חלקי העם בהקמתו. ואכן, שבטי ישראל עמדו בכבוד במבחן זה של התנדבות הפרט לצרכי הכלל.**

חז"ל אמרו שבית המקדש השני נחרב בעוון שנאת חנם, מחלוקת ופירוד לבבות בעם. כדי למנוע ככל האפשר מיצב זה בקרב שבטי ישראל, מקהיל משה רבנו, כשבא להודיע לעם על הקמת משכן השכינה, המסמל את אחדות ישראל - את "כל עדת בני ישראל".

בכך מרמז משה רבנו המנחה הגדול של עמנו גם לדורות הבאים - שגורל העם וקיום משכן ה' בארץ היעודה תלויים בכך, שתשרור אחדות אמיתי וכנה בקרב כל חלקי העם, ובגלל העובדה שיש בישראל שנים עשר שבטים, יחישו כולם שהם שייכים ל"עדת בני ישראל".

נשתדל בעז"ה ללמוד מההוראות שהותירו לנו גדולי הדורות ונתאמץ להוביל לאחדות אמיתית בעם ישראל, ונזכה להיקרא "עדת בני ישראל", ע"י אחדות ואהבת חנם.

שבת שלום!

כבוד האישה: על הבעל לשים לב לחזק ולעודד ולסייע את אשתו שתחיה בעבודתה בניקיון הבית לקראת ימי הפסח הבאים עלינו לחיים טובים ולשלום. וכבר כתב הרמב"ם: "ציוו חכמים שיהיה אדם מכבד את אשתו יותר מגופו, ואוהבה כגופו. ואם אין לו ממון, מרבה בטובתה כפי הממון. ולא יטיל עליה אימה יתירה. ויהיה דבורו עימה בנחת, ולא יהיה עצב ולא רוגז".

בדיקת הספרים: אין צורך לבדוק את הספרים מחשש שמא נפלו בהם פירווי חמץ. ואף שיתכן כי בעת הלימוד בהם נפלו מעט פירווי חמץ, אינו צריך לחוש לכך, ומותר ללמוד בהם בפסח. ואולם, ברכונים שמצוי שדבוק בהם שירי מאכל, אין להשתמש בהם אלא לאחר ניקוי היטב.

מקומות החייבים בבדיקה: צריך לבדוק בכל פינות הבית, בארונות המטבח, במקרה, במזנון, במרפסות, חדר המדרגות, בגינות, ובכל מקום שמכניסים שם חמץ. ויבדוק בכל חדרי הבית, אף אם ברור לו שמעולם לא אכל שם חמץ. וכשיש ילדים קטנים בבית, ברוך ה', יבדוק גם תחת הארונות והמיטות שמא הכניסו שם חמץ, ואפילו אם קשה לו, לא יקוץ בבדיקתו. ואמרו חז"ל: **"כגודל הטורח והצער לקיום המצווה, כן גודל השכר"**.

מתוך
'צ'קט' 1901

פינת ההלכה

בדיקת חמץ

ניקיון הבית: קודם ליל י"ד בניסן יש לנקות את כל חדרי הבית ניקוי יסודי לבל יישאר שם שום חשש חמץ. וכן בכיסי הבגדים ובילקוטי בית הספר, בארונות המטבח, במקרה, ברכב, ובכל המקומות שאפשר שהכניסו שם חמץ במשך השנה. וכבר אמר רבנו האר"י ז"ל: "כל הנזהר ממשוהו של חמץ בפסח, מובטח לו שלא יחטא כל השנה".

בנחת ובשמחה: אע"פ ששנים טורחות טרחה מרובה מאוד בניקיון הבית לפסח, יש לדעת כי מצוות הסדיקה היא מחמץ ולא מאבק, כי לפעמים האישה טורחת מדאי מעבר לנדרש על פי ההלכה, ומתוך כך היא מגיעה חס ושלום לכעס ורוגז ואי סבלנות כלפי בעלה וילדיה, ודבר זה הוא מכילי הנשק הגדולים ביותר של יצר הרע - להרוס את השלום, השלווה והשמחה בבית, ונמצא שיוצא שכרה בהפסדה, לכן, תשתדל שהכול יתנהל בנחת רוח, רוגע, שלווה ושמחה כרצון ה'.

ב"ה זכינו בהוצאת העלון ה-120. בזאת נתונה תודתנו לצוות הכותבים בעלון, לתורמים הנכבדים וכמובן ל- "דפוס זעירל - עיצוב והדפסה" רח' פריצ' 155, רחובות

"ה' רועי לא אחסר"

~מִצְוַת הַיּוֹם~

"לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת"

הציווי "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת" בא ללמדנו, שהאיסור הוא להדליק ביום שבת עצמו, אבל מותר להדליק מערב שבת, והולך ודולק בשבת, ואין איסור ליהנות מאותו אור בשבת. ואל נמעה כמו סברת הקראים הסוברים שאסור שיהיה נר דלוק או אש בשבת, אלא צריך להיות בחושך. ועליהם הכתוב אומר: "ורשעים בחושך ידמו". שהם הולכים ונכשלים בחושך. ולהוציא מלבנו סברא זו אמר הכתוב כאן "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת" דווקא ביום השבת אסור, אבל מערב שבת אין איסור.

ועוד בא פסוק זה ללמדנו שמותר להדליק אש בבית המקדש ולעשות כל העבודות הנצרכות לקורבנות. שרק בכל מושבותיכם אסורה ההבערה, אבל בבית המקדש מותרת.

ועוד בא פסוק זה ללמדנו שמי שהתחייב מיתה בבית דין באחת מארבע המיתות אסור להורגו בשבת. שאם נתחייב אדם שריפה אסור להבעיר אש כדי לשורפו. והוא הדין בשאר המיתות.

ועוד בא הכתוב ללמד שאסור לאדם לכעוס, שאם הוא כועס הוא מטמא את נפשו. וזה מה שמוהירה אותו התורה: "לא תבערו" את אש הכעס בכל חלקי גופכם, שהדבר נחשב כאילו הדלקתם אש הגיהנום בשבת. ורמז אחר יש בפסוק שהאש הפורצת ושורפת הכל, רטוב ויבש, בגלל חילול שבת היא באה. וזהו שנאמר: "לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת" אל תגרמו לאש שתפרוץ במושבותיכם, אלא היוזהרו בשמירת שבת כהלכתה.

זכות הלימוד בעלון לרפואת; הרב דוד בן סעדיה, שולמית בת חממה יונה, דורית בת גאולה, דינה בת דיאמנטה, פיבי בת תמר, מול בת כוכבה, ברכה בת חביבה, שקד חיה בת אסנת, עליזה חסיה בת מול, הדסה בת תמר, ר' יצחק חיים בן שרה טובה. ישראל בן חנה.

מעשה היה באדריאנוס המלך שאמר לר' יהושע בן חנניה: "אני יותר גדול ממשה רבכם!" אמר לו ר' יהושע בן חנניה: "מהי גדולתך שאתה רואה עצמך חשוב יותר ממשה רבנו?" השיב לו אדריאנוס: "אני לומד שאני גדול יותר ממשה רבכם מהתורה שלכם, שהרי נאמר בספר קהלת 'כי לכלב חי הוא טוב מן האריה המת'. והרי רבכם מת ואני חי נמצא שאני יותר טוב ממנו".

אמר לו ריב"ח: "האם אתה יכול להכריז כמלך שאסור לכל אדם להדליק אש במשך שלושה ימים?" אמר לו: "כן!" שלח אדריאנוס והכריז שבמשך שלושה ימים אל ידליק אדם אש בתוך ביתו. בלילה הראשון עלו המלך וריב"ח על אחד מהגגות וראו מרחוק עשן מיתמר ועולה מאחד הבתים. אמר לו ר' יהושע: "עשן זה- מהו? הרי ציווית שלא יבעירו אש שלושה ימים!" אמר לו: "חקרתי בדבר ואמר לי שאותו אדם חלה ואמר לו לשתות דבר חם, ולכן הבעיר אש". אמר לו ר' יהושע: "תפח רוחו של אותו האיש! בעודך בחיים עברו על ציוויד ואתה מתיימר בלבך שאתה גדול ממשה רבנו?! והרי אמר משה רבנו: 'לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת' ועדיין אנו שומרים ציווי ואין יהודי שיעזי לעבור על האיסור אפילו לאחר מותו".

ובן מעשה בדבי יוסף חיים זוננפלד שכהן כרבה הראשי של העדה החרדית בירושלים בשנים שלאחר מלחמת העולם הראשונה. הוא נודע, בין השאר, באורח חייו הצנועים ובקנאותו המופלגת לשמירת קנייני הדת והמסורת. בליל שבת אחד הגיעה השמועה לרב זוננפלד, שבקרבת מקום מגוריו הבעירו יהודים אש בביתם והחלו מבשלים בשבת. קם הרב באמצע סעודת היום הקדוש, נטל כובעו ומעילו ומיהר לאותו מקום, שדרו בו מחללי השבת. בהגיעו למקום, לא טרח הרב לנקוש על הדלת ולקבל רשות כניסה, אלא התפרץ בבהלה אל הדירה ובקול רועם החל מוכיח את בני הבית על קלקלתם בחילול שבת קודש. בעלת הבית, שהייתה אישה משכילה ובעלת נימוסים מודרניים, פנתה לרב בדברי תרעומת: "האם יאה לרב יהודי להתפרץ ללא רשות לדירת אחרים? הרי אפשר להשמיע דברי הטפה מתוך דרך ארץ ונימוסים, המקובלים בחברה תרבותית?" הרב זוננפלד השיש הטיל בשואלת מבט חמור סבר ואמר בקול רועם: "כלום דרכו של אדם מן הישוב להתעכב על ענייני נימוסים ודרך ארץ. בשעה שרואה את בית חברו עולה באש?"

זכות הלימוד בעלון להצלחת גל בן דינה טייב הי"ו

כמה י' מחלוקת:

בדברים שנלמדים מתוך התורה בלימוד על פי הכללים שנמסרו לנו בהר סיני. גם בזה נתן ה' לחכמים את היכולת לדרוש וללמוד את רצונו, אך מכיוון שאפשר ללמוד דבר מתוך הכתוב בכמה מובנים- נתון הדבר למחלוקת. אין כאן משהו שקיבל במסורת מהדור הקודם את הפירוש לפסוק. כל אחד מהחכמים למד את הסוגיה והבין כפי שהבין.

דברים נוספים שלגביהם יש מחלוקות הם גזרות שחכמים גוזרים בכל דור כדי לשמור על התורה. הקב"ה ציווה 'ועשו משמרת למשמרת', שאם חכמי הדור רואים שצריך לשמור על התורה, ניתנה להם הרשות לגזור גזרות.

למשל: מהתורה אסור לאכול בשר בהמה בחלב. בשר עוף בחלב מותר. ראו חכמים שאנשים מתבלבלים ומתירים לאכול גם בשר בהמה בחלב, עמדו ואסרו לאכול בשר עוף בחלב. חז"ל לא 'המציאו' איסור, אלא עשו מה שה' ציווה עליהם 'ועשו משמרת למשמרת'. זה הכוח שנתן ה' לחכמים שבכל דור ודור- לבאר את התורה ולהרחיבה. לחכמים יש זכות וחובה לגזור כשצריך. הם בעצם ממשיכים את התורה שנתן ה'. לכן **דבריהם וגזרותיהם מחייבים אותנו.** הם נובעים מכוח ציווי ה'.

דבר נוסף שתיתכן מחלוקת לגביו: תקנות ומנהגים. אלו דברים שתקינו ונהגו במהלך הדורות. כמו למשל: איסור אכילת קטניות בפסח. וכן תקנות ומצוות דרבנן כמו נר חנוכה וקריאת מגילה, שחכמים קבעו במהלך הדורות. גם זה לא 'המצאה' של חכמים על דעת עצמם, חלילה, אלא מתוך הכוח שנתן להם ה', ולכן זה מחייב אותנו. מופלא לחשוב שעל מצווה שרבנן תיקנו, כמו נר חנוכה, אנו מברכים: '[...] אשר קידשנו במצוותיו, וציוונו להדליק נר של חנוכה'. הרי זו מצווה מדרבנן, ואנו מברכים את ה' שהוא ציווה אותנו להדליק! ה' אכן ציווה אותנו, דרך חכמי ישראל".

כשכוע הכא טמא, כיצד טמא מחלוקת? ויש' מחלוקת ט' צוקי;
איך קובעים כנו ט' פוסקים האכה?

פינת האמונה

~מִצְוַת הַיּוֹם~

תוכנית החלוקה

אנו זוכים ללמוד ביחד על סוגיית 'חיי תורה', ובעזרת ה' יתקיים בנו הכתוב: "עץ חיים היא למחזיקים בה".

השבוע נלמד על כוחם של חכמי ישראל לגזור גזירות ותקנות וחשיבותם של תקנות אלו בכדי לשמור על תורת ה' 'ועשו משמרת למשמרת'.

"אם הפירוש נמסר מדור לדור, למחזיקים יש כל כך הרבה מחלוקות?" שאל דוד בכאב.

"נראה שעל כל דבר יש מחלוקת- כל הגמרא מלאה מחלוקות, בכל הדורות היו מחלוקות, וגם בדורנו יש מחלוקות רבות, גם בהלכה וגם בהשקפת עולם. אם יש פירוש לתורה שנמסר למשה, למה הרבנים כל כך חלוקים? ובנוסף לכך, איך נדע מי צודק ומי טועה?!" המשיך דוד להקשות בסערה.

"לאט לאט, דוד". הרגיעו ליאור. "לא בכל דבר יש מחלוקת..." "למשל, אתה מכיר מישהו בעם ישראל שנוטל בסוכות לימון במקום אתרוג?..." "לא..." "והאם אתה יודע על איזה רב שפוסק שאדם שהוציא לחברו עין צריך להוציא גם לו עין, כי כתוב בתורה 'עין תחת עין'?" "לא..." ברוב יסודות התורה אין מחלוקת.

אלו הם כל הדברים שהם הלכה למשה מסיני, שלא נכתבו בתורה, או פירושים לדברי התורה שניתנו בסיני.

זכות הלימוד בעלון לעילוי נשמת שלומית שפרה בת טובה גיטל, יוכבד בת סעדיה, אמית' אלימלך בן ליאת, שמעון בן יששכר דב כהן, אברהם בן לאה, נעמה בת אבישן, יפת בן מרים. משה מדלי בן חווה, אסתר בת מרים, יאיר בן נחלה, יוסף בן קריספין. הדס בת אביבה. טובה בת ימימה, ר' יוסף אמויאל בן עישא. הרב יצחק חיים הלוי בן משה יוסף ידס

בסייעתא דשמיא, נמשיך בלימוד פרק שישי, יחיד שנזכה להתרחק מלשון הרע ונזכה לאהבת חנם וביאת גואל יצדק מחרה.

הלכות לשון הרע, פרק שישי, סעיף ב'

כאשר חברך מסרב לבוא לעזרתך: בסעיף הקודם נאמר שהמגנה את חברו ומספר עליו כי סרב לעזור לזולתו עובר על איסור לשון הרע. על כך יש להוסיף, שהמגנה את חברו ומספר עליו כי הוא סרב לעזור לו עצמו, חמור עוונו עוד יותר. אף אם יספר על כך בדרך אגב ולא מתוך כוונה לנקום בו על סירובו, הוא יעבור מלבד על איסור לשון הרע גם על הלאו "לא תיטור", האוסר עלינו לנטור שנהא בלב למי שהרע עמנו.

כשאדם מספר לאחרים שחברו סירב להיטיב עימו ולעזור לו, הוא מגלה כי הוא זוכר לו את רעתו, בעוד שהתורה מצווה במקרה כזה לשכוח את הדבר ולמחות מליבו.

ראוי עוד להדגיש, כי אם יספר על כך לאחרים מתוך כוונה לנקום בו על שסרב לבוא לעזרתו, יעבור בנוסף על אלה גם על הלאו "לא תיקום".

מרים הייתה נרגזת. כל חברותיה קבלו לפני חודשי חמונת לחתונתה של פנינה שתתקיים בעוד שלושה ימים ורק היא עדיין לא קבלה. כעסה גבר עוד יותר כאשר החלה להעלות בזיכרונה את כל הטובות שעשתה בעבר לפנינה. בת שבע ניסתה לשכנע אותה כי יתכן שחזומונה אבודה, אולם מרים מאנה להירגע. אף אם אמת הדבר שפנינה לא הזמינה את מרים לחתונתה, אין מרים רשאית לספר לאחרים על חוסר חברת חתונה של פנינה.

תשובות...

1. רש"י- עדות לישראל על מחילת עון העגל. רמב"ן- בגלל לוחות העדות. המלבי"ם- המשכן משמש כעד שלא היה דופי בשימוש בכספי התרומות.
2. א) ארון כפורת וכרובים. ב) אש התמיד. ג) שכינה. ד) רוח הקודש. ה) אורים ותומים.
3. בקע.
4. אבנט. אפוד.
5. הציץ והחושן.
6. הנשים טוו את הצמר בעודנו מחובר לגוף העיזים!
7. אודם בצפון. ברקת ושוהם במרכז.
8. "יהי רצון שתשרה שכינה במעשי ידיכם ויהי נועם ה' עליכם".
9. שלושתם חיו 120 שנה.
10. בצלאל ותובל קין. (בראשית ד', 22).
11. אבני השוהם. (ל"ט, 6)
12. נאמר על הכתונת (לט, 28).
13. א' ניסן (מ, 17).
14. בסיום שמות נאמר: "לעיני כל בית ישראל" ובדברים נאמר: "לעיני כל ישראל".
15. חירם. (מלכים, א', ז').

בפינה זו תלמידי בית הספר ממיד "מעלות משולם", רחובות, כותבים רעיון לפרשת השבוע. השבוע יאיר

ריגלר מכיתה ו'א כותב בנושא "ויקהל- קהילה אחת"

"ויקהל משה" - לקבץ את כל עדת ישראל לנטוע בהם רגש של אחדות וחברות. "אלה הדברים אשר ציוה ה'" - זה התפקיד העיקרי והשאיפה העיקרית האל"ף והתי"ו של התורה.

גם בפרשת יתרו על הפסוק "ויהי ממחרת וישב משה לשפוט את העם" אמר רש"י: "ממחרת- יום כיפורים". שני הדברים- עריכת המשפטים שבין אדם לחברו וקבלת הנדבות להקמת המשכן- נעשו באותו יום.

בבב- רצה משה להבטיח, שבכסף והזהב שנועדו להקמת המשכן לא ימצא שמץ של גזל, שלא יהא אדם תורם דבר שאינו שלו. לפיכך הכריז תחילה "מי בעל דברים יגש אלי"- שתחילה יובאו לפניו התביעות שבין אדם לחברו, ורק לאחר שיהיה דן ביניהם ומוציא מידיו של כל אחד את הממון שאינו שלו, רק אז- ובו ביום, כל עוד יהיה הכסף מצוי אצלם- התחיל לאסוף את התרומות להקמת המשכן.

כרגיל... ביום הכיפורים כל היהודים הם יראים וטובים, ביום הכיפורים כל יהודי מפיס את חברו, וכולם חדורים בשלום, אהבה, אחדות. אבל כל זה בד"כ אינו נמשך ואינו מתקיים אלה עד מוצאי היום. ולפיכך "ויקהל משה- למחרת יום כיפורים": דרש מהם, שלא רק ביום כיפור היו נקהלים ומאוחדים בתוכם, אלה גם למחרתו ולאחריו. בית המקדש חרב מחמת שנאת חנם, מחמת פירוד, ומחלוקת. משבאו אפוא להקים את המשכן היה התנאי הראשון: "ויקהל"- קהילה אחת, אחדות, שלום!

שו"ת מהפרשה

ר' עזרא מלום

שאלות

1. "אלה פקודי המשכן. משכן העדות". ציין שלושה פירושים למשמעות "משכן העדות".
2. חמישה דברים היו במקדש הראשון ולא היו בשני. מה הם?
3. מה שם המשקל של מטבע מחצית השקל?
4. שמות שניים מבגדי הכהן מתחילים באות א'. מה הם?
5. על אילו מבגדי הכהן הגדול נאמר שהיו עליו תמיד?
6. מה מיוחד באומנות הטוויה של הנשים?
7. ציין שלושה ישובים בישראל כיום ששמן כשם אבני החושן (רמז: אחד בצפון ושניים במרכז).
8. "ויברך אותם משה"- באיזו ברכה בירכם? (רש"י)
9. מה הקשר בין משה רבנו. רבי עקיבא ורבן יוחנן בן זכאי?
10. שני אישים בתנ"ך קיבלו את התואר "חורש נחשת". מי הם?
11. על מה נאמר שהיו "מפותחות פיתוחי חותם"?
12. למה מתייחס הביטוי "מעשה אורג"?
13. באיזה תאריך הוקם המשכן?
14. מה משותף לסיומים של החומשים שמות ודברים?
15. בצלאל תכנן את בניית המשכן. מי תכנן את בנין המקדש?

הרב חיים סינוואני זצ"ל

"והיו עיניך רואות את מוריד"

יום אחד, הייתה בתימן בצורת קשה. אישה שהייתה אשת שר ערבי גדול בתימן אמרה: "אתם יודעים מה הסיבה שאין גשמים? יש רב אחד שתוקע בשופר ובתקיעת שופר כנראה הוא עוצר את הגשמים". וכך רצתה להסית את הערבים נגד הרב חיים סינוואני ונגד כל יהודי תימן. האמינו לה כל הערבים ומיד התאספו בחוף המונים. הרב יצא החוצה ושמע את ההמולה ואת תלונות הערבים שבגללו לא יורד גשם. אמר להם הרב: "אוכיח לכם שזה לא נכון". מיד תקע בשופר תקיעה ושברים ולאחר כמה דקות ירדו גשמים אדירים ומיד הבינו שהוא איש קדוש. אותה אישה לא הפסיקה בהסתה ואמרה שהרב עוסק בכישוף. סיפרו לרב שהיא ממשיכה לדבר בגנותו. החליט הרב ללכת לבית של אותה אישה, בדרכו אליה התברר שקרה אסון בביתה – הדוד הגדול של המים החמים נשפכו עליה והיא מתה מייד. הרב לא הספיק לדבר איתה.

רבי חיים סינוואני נולד ב-ט' תשרי התרנ"ח בעיירה סנוואן (תימן). אמו נהגה להניח את עריסתו בסמוך לקיר הבית שמצדו השני היה בית המדרש על מנת שמגיל נקות יכנסו לאוזניו דברי התורה ומילדותו שקד על לימוד התורה. בגיל 17 לאחר שהוסמך לרבנות החל ללמוד את תורת הנסתר ובגיל 23 מונה לרב הכולל ואב בית דין בעיירת מגוריו. במהלך חייו פרש מתענוגות העולם, אכל מעט ובשבתות וימים טובים בלבד אכל בשר. בשנת התש"ב עבר עם משפחתו לעדן (תימן) ובסוף שנת התש"ח עלה לארץ ישראל והתגורר ביהוד. הרב סינוואני חי בצניעות ולא רצה במשרת רבנות, פעל לחיזוק החינוך על טהרת הקודש ונודע כפועל ישועות. תלמידו (המקובל מרדכי שרעבי) אמר כי הרב סינוואני הינו גדול הדור בקבלה ונהירין לו שבילי דרקייעא כשבילי דארעא. בשנת התשל"ט השיב את נשמתו ליוצרה.

תלמיד של הרב בשם שבתאי מנחם סיפר את הסיפור הבא: "הייתי הולך לרב המון, ממש כמו בן בית אצלו. יום אחד אמר לי הרב לבוא אליו בבוקר בשעה 10 כי הוא רוצה ללמד אותי סוד בקבלה. 'תתכונן ותבוא', אמר לי. שמחתי לשמוע זאת, נסעתי לירושלים לביתי ואני רואה שבחוף מוכרים ספרים משומשים, אמרתי 'נראה את הסחורה', היה שם ספר שעוסק באפיקורסות, הסתכלתי ועיינתי בו מעט והמשכתי בדרכי, למחרת אני בא לרב לביתו והרב לא נמצא. אני מתפלא שהרי קבענו פגישה, אני הולך ורואה אותו ברחוב. אמרתי לו 'שלום עליך הרב!' אמר לי הרב: 'מי אתה?? מה אתה עושה פה?? לך מכאן!!' נבהלתי. הלכתי אחריו והוא המשיך לומר לי ללכת מכאן. פתאום הרב מתעלם ממני ולא מכיר אותי. הלכתי בעקבותיו, נכנסתי לביתו ואז לחדרו של הרב והרב נעל את הדלת. דפקתי בדלת והרב לא עונה לי. אחרי שעתיים הגיעה הבת של הרב שמכירה אותי שהרי אני בן בית שם, פתחה את הדלת של הדרו של הרב ובאתי אחריה לחדר של הרב ושאלתי אותו: 'מה קרה? מה עשית? קבענו פגישה!' אמר לי הרב: 'אתמול קראת דברים של אפיקורסות ואתה בא ללמוד אצלי קבלה? אני רואה עליך אור שחור!' הרב היה יודע הכל. הוא היה אדיר!!"

פעם דיבר הצדיק הרב סינוואני עם אחד מתלמידיו בשבחו של אדם גדול מתלמידיו, המתגורר בראשון לציון. תלמיד חכם, יקר וחשוב. הודע בשערים. ובתוך כך אמר: "אומנם גדול הוא מאוד, אבל אחיו הקטן גדול ממנו!". תמה התלמיד: "הן מכיר הוא את האה, אדם פשוט הוא ואינו יודע ספר". קרא רבי חיים את מחשבותיו, ואמר לו: "בוא ואוכיח לך את דברי, ותיווכח בצדקתם. הלא תודה, שאמש בשעת בין הערביים התארחת עם חברך בביתו של אותו תלמיד חכם!". אמר לו: "הן". אמר: "ותודה, שערך לפניכם שולחן עם מגדנות, ואף דחק בכם ליטול ידיים לסעודה!". השתומם התלמיד, ואמר: "הן". הוסיף ואמר: "ואתם התביישתם לאכול לבדכם, וביקשתם שבעל הבית ואחיו שנכח במקום, יאכלו יחד אתכם!". התפלא: "מאין הרב יודע?". הרב התעלם מהשאלה, והמשיך: "המארה השתמט מאכילה, בנימוק שהוא שרוי בתענית בימי השובבי"ם המסוגלים לכפרה. אבל אחיו נעתר לבקשתכם ונטל עמכם ידיו, נכון?". "אכן, כך", אישר התלמיד הנדהם. סיים הרב ואמר: "ועתה, הסכת ושמע. אתם חשבתם בליבכם, כמה גדול התלמיד החכם שצם ומענה את נפשו בימים אלו. אך דע לך, שגם אחיו התענה יחד עימו, אלא שהוא מסתיר ומצניע את מעשיו מעיני הבריות. ומכיוון שלא רצה לפרסם את צומו – נטל ידיו ואכל, למרות שלא נותרה אלא שעה קלה לסיום הצום". "ועתה, אמור לי: כלום אין הוא עולה על אחיו עשרת מונים?!"

לוי"ז שיעורים בכפר ביל"ו ב':

- יום א': שיעור משניית- לימוד סדר מועד, שעה: 21:00. השיעור מתקיים בבית משפחת טאייב.
- יום ג': שיעור בספר התניא- מפי הרב מאיר הכהן, שעה: 21:00. השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.
- יום ה': שיעור פרשת שלח- שניים מקרא ואחד תרגום, שעה: 20:00. השיעור מתקיים בבית הכנסת בכפר ביל"ו ב'.
- שבת קודש: שיעור רש"י כ-20 דקות לפני תפילת מנחה.
- לוי"ז תפילות בשבת: מנחה ערב שבת: 17:20 שחרית: 9:00 מנחה: 16:45 סעודה שלישית: 17:00 ערבית מוצ"ש: 18:10

יום אחד הלך בתימן וראה אדם זקן הולך עם סוס ועגלה ואחריו ילד קטן בן 8 קורא בספר. הוא עצר את העגלה ושאל את הזקן: "מי אתה? ומי הילד?" אמר הזקן: "אני דוד של הילד, הילד הוא יתום מהוריו ואני מגדל אותו בינתיים..." הרב חיים סינוואני שוחח מעט עם הילד וראה שהילד אוהב תורה, מיד אמר לדוד: "יש לי הצעה בשבילך – אני מוכן לקחת את הילד לאימוץ ואדאג לכל מחסורו ואלמד אותו תורה". הדוד הסכים ורבי חיים אימץ אותו ולימד אותו תורה. לימים... מי היה אותו ילד קטן? רבי מרדכי שרעבי המקובל האלוקי מירושלים, שאותו גידל רבי חיים סינוואני.

"עין חיים היא למוחזיקים בה – ותומכיה מאולער"

ואלה יעמדו על הברכה: גל בדינה, מוריה בת בת-שבע, גל בציון, רון בן יגאל, יגאל בן סעדיה, בת שבע בת סעדיה, מנדי בן ימימה, יערה בת יהודה, יונתן בן לאה, שרית בת תמר, מישל בן שושנה, שרונה בת אילנה, בת ציון בת לאה, עידו בן מרדכי, שריה בן מנחם, אמית בן שלום, גילי בן אורי מלרוד.

להקדשות בעלון (להצלחה, רצאה, עליו נשמת)

ניתן לשלוח הודעות למייל: idanzvi@gmail.com או בפלאפון: 050-3503025